

Sygn. akt I C 444/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	staż. Marek Maślany

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z **powództwa** Gminy M. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki Gminy M. G. kwotę 864,39 zł (osiemset sześćdziesiąt cztery złote i trzydzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2015r. do dnia zapłaty, z tym, że od dnia 1 stycznia 2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. od powódki Gminy M. G. kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 444/16

UZASADNIENIE

Powódka **Gmina M. G.** wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. (zwanej dalej Spółką) o zapłatę kwoty 27.874,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2015r. do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie wskazała, że pozwana, jako użytkownik wieczysty, zobowiązana była do zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste, której wysokość została pozwanej wypowiedziana od dnia 1 stycznia 2013r. Powódka przyznała, że po otrzymaniu oświadczenia o wypowiedzeniu, pozwana złożyła wnioski o ustalenie, że aktualizacja jest niezasadna a następnie, po oddaleniu wniosków przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. (zwane dalej SKO), złożyła sprzeciw i sprawa została przekazana do sądu powszechnego. Podkreśliła jednak, że pozew w sprawie dotyczącej aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste działki nr (...) został zwrócony, a postępowanie w przedmiocie działki nr (...) umorzone – z uwagi na cofnięcie pozwu. Dlatego, zdaniem powódki, obowiązek zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste działek, w podwyższonej wysokości, obowiązywał pozwaną od dnia 1.01.2013r. Dochodzona pozewem kwota stanowi niezapłaconą w pełnej wysokości opłatę za 2015r.

Pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa. Uzasadniając stanowisko wskazała, że w związku z formalnym zakończeniem postępowań, w których kwestionowała zasadność aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste

przedmiotowych działek, ostatecznie zobowiązana była do zapłaty opłaty w wysokości określonej wypowiedzeniem z 2012r. Jednak jej zdaniem, roszczenie o zapłatę opłaty w podwyższonej wysokości, stało się wymagalne od chwili zakończenia postępowania przed SKO. Dlatego ewentualne odsetki za czas opóźnienia należą się powódce za okres od zakończenia postępowania przed SKO, do chwili dokonania zapłaty opłaty w podwyższonej wysokości. Pozwana zakwestionowała również sposób w jaki Gmina dokonywała zaliczeń dokonywanych przez Spółkę wpłat.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powódka jest właścicielem nieruchomości gruntowych, obejmujących działkę nr (...) o powierzchni 68 m2 oraz działkę nr (...) o powierzchni 29.713 m2., położonych w G. przy ul. (...). Działki te oddane zostały Spółce w użytkownię wieczyste.

bezsporne, a także dowód: informacja z rejestru gruntów k. 8-9.

W 2012r., w związku ze zmianą wartości nieruchomości, powódka wypowiedziała pozwanej wysokość opłaty rocznej w dotychczasowej wysokości za użytkowanie wieczyste działek, składając ofertę nowej wysokości opłaty rocznej w kwocie 378,78 zł za działkę (...) i w wysokości 162.892,62 zł za działkę (...), w sumie w kwocie 163.271,40 zł. Dotychczasowa opłata wynosiła odpowiednio 187,50 zł i 81.963,31 zł.

dowód: wypowiedzenie k. 10, 11.

Spółka, nie zgadzając się z wysokością zaoferowanej opłaty, złożyła wnioski do SKO w G. o ustalenie, że aktualizacja jest nieuzasadniona w zaproponowanej wysokości. Kolegium orzeczeniem z dnia 17.12.2014r., oddaliło wnioski. Spółka odpis orzeczeń otrzymała w dniu 22.12.2014r.

dowód: orzeczenie k. 13-17, pismo k. 57.

Spółka wystąpiła ze sprzeciwem od orzeczeń wydanych przez SKO, dlatego wnioski pozwanej, skierowane zostały – jako pozwy – do rozpoznania przez sąd powszechny i zarejestrowane pod sygn. akt I C 79/15 i I C 80/15 w Sądzie Okręgowym w Gdańsku. Pierwsza ze spraw zakończyła się ostatecznie cofnięciem pozwu przez Spółkę, dlatego postępowanie postanowieniem z dnia 19.05.2015r. zostało umorzone. Pozew w drugiej sprawie został zwrócony, z uwagi na niezuzpełnienie jego braków. Zarządzenie w tym przedmiocie wydane zostało w dniu 20.04.2015r.

dowód: postanowienie k. 17, zarządzenie k. 18-19.

Po złożeniu przez Gminę oświadczenia o wypowiedzeniu opłaty za użytkowanie wieczyste, Spółka za 2013r. zapłaciła opłatę w podwyższonej wysokości. Jednak różnica między wartością podwyższonej opłaty, a wysokością opłaty dotychczasowej, została pozwanej zwrócona.

okoliczność, nie kwestionowana przez powódkę, a także dowód: potwierdzenie wpłaty k. 50, potwierdzenie przelewu k. 51

Gmina, pismem oznaczonym nr (...) (...). (...), wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 278.267,50 zł, tytułem opłaty rocznej działek nr (...), wraz z odsetkami.

dowód: wezwanie k. 20.

W dniu 20 lipca 2015r. pozwana uiściła na rzecz Gminy kwotę 243.343,80 zł, podając w tytule wpłaty - należność tytułem wezwania do zapłaty, opłata roczna za użytkowanie działek gruntowych (...).

dowód: potwierdzenie wpłaty k. 21.

W dniu 2 listopada 2015r. pozwana dokonała kolejnej wpłaty na poczet odsetek za opóźnienie, w kwocie 8.320,36 zł.

dowód: potwierdzenie wpłaty k. 66.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie określonym treścią wyroku.

Okoliczności faktycznie były między stronami bezsporne. Strony, różniły się jedynie w ocenie skutków, jakie - dla wymagalności opłaty za użytkowanie wieczyste w wysokości podwyższonej wypowiedzeniem z 2012r. - wywołało złożenie przez Spółkę sprzeciwu od orzeczeń SKO.

Zaoferowany przez strony materiał dowodowy, potwierdził to, że w dniu 26 listopada 2012r. Gmina złożyła Spółce oświadczenie o wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty za użytkowanie dwóch działek, które pozostawały w użytkowaniu Spółki oraz to, że pozwana skorzystała z uprawnienia odwołania się od wypowiedzenia Gminy i wystąpiła do SKO w G. z wnioskiem o ustalenie, że złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości opłaty było nieuzasadnione.

Oczywistym dla stron było to, że Spółka – w związku z odwołaniem - zobowiązana była, do czasu jego rozpoznania, do uiszczania opłaty za użytkowanie wieczyste w dotychczasowej wysokości. Z tego obowiązku Spółka się wywiązała. Więcej, uiszczając opłatę za rok 2013r., w dniu 27.03.2013r. pozwana – mimo wystąpienia z odwołaniem do SKO - przelała na rachunek Gminy, opłatę w wysokości podwyższonej wypowiedzeniem (k. 50). Jednak Gmina, w dniu 13.06.2013r., zwróciła Spółce różnicę między wysokością opłaty zaktualizowanej, a wysokością należności dotychczasowej (k. 51). Uczyniła to z pewnością w przekonaniu, że do chwili rozpoznania wniosków, Spółka nie ma obowiązku opłacać należności w podwyższonej wysokości.

Spór stron sprowadzał się natomiast do tego, z jaką chwilą powstał obowiązek Spółki zapłaty opłaty w podwyższonej wysokości. Gmina twierdziła, że wobec złożenie sprzeciwów od orzeczeń SKO, których skutkiem była utrata ich mocy, a następnie wobec zakończenia postępowań sądowych odpowiednio: umorzeniem postępowania i zwrotem pozwu, Spółka zobowiązana była do zapłaty opłat w podwyższonej wysokości już od stycznia 2013r. Tymczasem Spółka twierdziła, że jej obowiązek zapłaty podwyższonej opłaty, powstał najwcześniej z chwilą zakończenia postępowania przed SKO.

W ocenie Sądu, zgodzić należy się ze stanowiskiem strony pozwanej.

Jak stanowi art. 78 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami (zwanego dalej ustawą) w sytuacji złożenia wniosku do SKO o ustalenie, że wypowiedzenie opłaty za użytkowanie wieczyste było nieuzasadnione (zwanego dalej wnioskiem), użytkownik wieczysty nie jest zwolniony z obowiązku uiszczania opłat, ale jest on zobowiązany jedynie do zapłaty opłaty w dotychczasowej wysokości. W dalszej części przepisu, mowa jest o tym, że jedynie w przypadku niezłożenia wniosku (...) użytkownika wieczystego obowiązuje nowa wysokość opłaty, zaoferowana w wypowiedzeniu.

W realiach nin. sprawy nie było wątpliwości co do tego, że pozwana Spółka wystąpiła do SKO z wnioskiem, o którym mowa w art. 78 ustawy. Dlatego obowiązek zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste przedmiotowych działek, mimo wypowiedzenia jej wysokości, do chwili rozpoznania wniosku, ograniczał się do wysokości opłaty dotychczasowej.

Ocena, jaką chwilę uznać należy za moment zakończenia postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosków użytkownika wieczystego, dla potrzeb określenia chwili wymagalności opłaty w podwyższonej wysokości, uwzględniać musi to, że rozpoznanie takich wniosków może przebiegać w dwóch, następujących po sobie, jednak niezależnych od siebie, postępowaniach. Pierwsze postępowanie zawsze prowadzone jest przed samorządowym kolegium odwoławczym. Drugie, jeśli w ogóle do niego dojdzie, toczy się przed sądem powszechnym, w drodze procesu cywilnego. O tym, czy zainicjowane zostanie postępowanie sądowe, decydują strony postępowania przed SKO. Do przekazania sprawy do sądu dochodzi jedynie wówczas, gdy jedna ze stron postępowania przed SKO, złoży sprzeciw od wydanego przez ten organ orzeczenia. Jednak przedmiotem oceny, tak w pierwszym jak również w drugim postępowaniu, jest zasadność wypowiedzenia opłaty i jej aktualizacji. Niezależność obu postępowań przejawia się

natomiast w tym, że w sytuacji gdy dojdzie do przekazania wniosku do sądu powszechnego, sąd powszechny, nie bada i nie ocenia wydanego przez SKO orzeczenia, ale posiada kognicję do kształtowania wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Nie sprawuje on bowiem funkcji kontrolnej ani nadzorczej nad samorządowym kolegium odwoławczym. Sąd, od nowa, samodzielnie rozstrzyga spór o zasadność dokonanej aktualizacji opłaty rocznej. Jednak do czasu zakończenia postępowania przed samorządowym kolegium odwoławczym, droga sądowa w sprawie oceny zasadności aktualizacji opłaty, jest niedopuszczalna. Jej otwarcie następuje dopiero po wydaniu orzeczenia przez SKO i złożeniu przez jedną ze stron postępowania administracyjnego, sprzeciwu od takiego orzeczenia. Zatem sprzeciw strony od orzeczenia SKO otwiera drogę sądową i przenosi rozpoznanie sprawy z etapu administracyjnego do etapu sądowego. Sprzeciw wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia SKO, a podstawową i właściwie jedyną funkcją wniesienia sprzeciwu jest właśnie wyrażenie przez stronę żądania przekazania sprawy do sądu powszechnego. Skoro sąd powszechny, do którego sprawa jest przekazywana, nie ma możliwości oceny zapadłego przed SKO orzeczenia - nie może korygować takiego orzeczenia, nie orzeka o jego trafności ale samodzielnie, w oderwaniu od postępowania prowadzonego przed SKO, rozstrzyga o zasadności wniosku, który przed sądem zastępuje pozew - orzeczenie kolegium nie może pozostać w obiegu prawnym. W przeciwnym wypadku możliwa byłaby sytuacja, w której rozstrzygnięcie zapadłe przed SKO oraz przed sądem, różniłyby się treścią. Stąd w ustawie, w art. 80 ust. 3, zastrzeżono, że w razie wniesienia sprzeciwu, orzeczenie kolegium traci moc (art. 80 ust. 3) nawet wówczas jeśli, sprzeciw dotyczy jedynie części orzeczenia. Wówczas kolegium przekazuje właściwemu sądowi akta sprawy wraz z wnioskiem. Jest tak również dlatego, że - jak stanowi art. 80 ust.2 - wniosek użytkownika wieczystego o ustalenie, iż aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości, który został zgłoszony do kolegium, po przekazaniu akt do sądu, zastępuje pozew.

Wniesienie sprzeciwu nastąpić więc może dopiero po przeprowadzeniu całości postępowania przed SKO, po wydaniu orzeczenia, które kończy tę część postępowania zainicjowanego wnioskiem, o którym mowa w art. 78 ustawy. Poza tym, mimo cywilnego charakteru sprawy, która jest przedmiotem oceny przez SKO, dla rozpoznania wniosku organ ten zobowiązany jest do stosowania przepisów określonych w kodeksie postępowania administracyjnego. Postępowanie sądowe, do którego zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, rozpoczyna się dopiero z chwilą przekazania sprawy do sądu powszechnego. Dlatego zwrot pozwu i umorzenie postępowania sądowego, nie mogą oddziaływać na skutki wywołane wniesieniem wniosku do SKO, o którym mowa w art. 78 ustawy. Skoro, wniosek w myśl art. 78 ustawy, został skutecznie zgłoszony do SKO i na jego podstawie przeprowadzone zostało postępowanie przed tym organem, które zakończone zostało wydaniem orzeczenia, wniesienie sprzeciwu i dalszy los wniosku już przed sądem powszechnym, nie może niweczyć skutków wywołanych jego wniesieniem do SKO. Przepis art. 182 k.p.c., może mieć zastosowanie jedynie do oceny skutków umorzenia postępowania w jego fazie sądowej, czyli od chwili przekazania wniosku jako pozwu do sądu. Konsekwencje w tym przepisie określone, nie mogą rozciągać się na pierwsze postępowanie, które przeprowadzone zostało w całości przed organem administracyjnym i zakończyło jest merytorycznym rozstrzygnięciem. W istocie, na skutek wniesionego przez Spółkę sprzeciwu, orzeczenia wydane przez SKO, straciły moc. Jednak wnioski Spółki zostały rozpoznane przez ten organ, a postępowanie w całości przeprowadzone. Dlatego, w ocenie Sądu, nie ma podstaw by przyjąć, że umorzenie postępowania sądowego czy zwrot pozwu w drugiej sprawie spowodował, że obowiązek zapłaty przez Spółkę opłaty za użytkowanie wieczyste w podwyższonej wysokości obowiązywał od stycznia 2013r., czyli tego, że opłaty za rok 2013, 2014 powinny zostać uiszczone do 31 marca danego roku, za dany rok. Spółka złożyła wniosek, który był przez SKO procedowany. Zatem, należało przyjąć, że pierwsze postępowanie – to przed organem administracyjnym – zostało przeprowadzone w całości. Dlatego, mimo wniesienia sprzeciwu od orzeczeń SKO, a przez to utraty ich mocy, to wobec formalnego zakończenia postępowań przed sądem, należało dla potrzeb nin. postępowania przyjąć, że obowiązek zapłaty opłaty w podwyższonej wysokości, obowiązywał Spółkę z chwilą wniesienia sprzeciwu od orzeczeń wydanych przez SKO. Z tą datą kończyło się rozpoznawanie wniosków przez SKO.

Jak wynikało z orzeczeń SKO, wydane one zostały w dniu 17.12.2014r. W jednym z pism, dołączonych do odpowiedzi na pozew, pozwana wskazała, że orzeczenia zostały jej doręczone w dniu 22 grudnia 2014r. Okoliczności tej Gmina nie zaprzeczyła. W żadnym z przedstawionych do akt sprawy dokumentów nie było jednak danych, na podstawie których możliwe było jednoznaczne ustalenie daty złożenia przez Spółkę sprzeciwów od orzeczeń SKO. Wnioski Spółki

przekazane zostały do sądu celem rozpoznania, wnioski te – jak jako pozwy – poddane zostały ocenie, a w sprawach podjęto czynności procesowe. Zatem można przyjąć, że sprzeciwy złożone zostały w terminie zakreślonym ustawą. Na podstawie powyższego ustalenia Sąd przyjął, nie mając innych danych, że sprzeciwy od orzeczeń SKO zostały złożone najpóźniej w dniu 5 stycznia 2014r. tj. w ostatnim dniu do zakwestionowania orzeczeń.

Spółka zobowiązana więc była do zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste w nowej, wyższej wysokości, od 6 stycznia 2015r. Skoro tego nie uczyniła, od dnia 6 stycznia 2015r. pozostawała w opóźnieniu z tytułu zapłaty opłaty za rok 2013r. i 2014r. Obowiązek zapłaty opłaty za rok 2015r. upływał z dniem 31 marca 2015r., zatem ewentualne odsetki od opłaty za rok 2015r. należne były powódce dopiero od 1 kwietnia 2015r.

Wpłata z tytułu omawianych zaległości została dokonana przez Spółkę w dniu 20 lipca 2015r, w kwocie 243.343,80 zł. Wysokość tej wpłaty odpowiadała wartości trzech uzupełniających opłat, czyli kwocie o jaką została podwyższona w wypowiedzeniu dotychczasowa opłata (opłata roczna została podwyższona o 81.114,59 zł). Jednak, nie mogła ona w całości pokryć zaległości Spółki wobec Gminy, bowiem poza uzupełnieniem opłaty za rok 2013, 2014 i 2015r, Spółka zobowiązana był w dniu 20.07.2015r. do zapłaty także odsetek za opóźnienie. Odsetki za rok 2013r i 2014r. należne były za okres od 6 stycznia 2015r. do dnia 20.07.2015r. włącznie. Wyliczając odsetki, Sąd przyjął do okresu opóźnienia również dzień, w którym wpłata została dokonana. Odsetki należą się bowiem wówczas, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem swojego świadczenia. Opóźnienie zaś następuje w sytuacji, kiedy dłużnik nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Zatem, jeżeli termin zapłaty oznaczony jest na dzień 5 stycznia 2015r., a zapłata następuje w dniu 20 lipca 2015r., to z początkiem dnia 20 lipca 2015r. należy uznać, że dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem swojego świadczenia i za to opóźnienie należą się wierzycielowi odsetki. Zapłata w dniu 20 lipca 2015r. spowodowała, że do wysokości dokonanej zapłaty zobowiązanie zostało spełnione. Natomiast faktem było to, że również w tym dniu, do chwili faktycznej zapłaty, dłużnik pozostawał w opóźnieniu i w związku z tym powinien ponieść tego ciężar. Zatem jako końcową datą naliczania odsetek ustawowych należało przyjąć dzień zapłaty.

Odnosząc się do kwestii rozliczenia wpłat dokonanych przez Spółkę przez Gminę, to kwestię tę ocenić należy w kontekście art. 451 k.c. Przepis ten przewiduje uprawnienie dłużnika do tego, by w sytuacji gdy spełnia świadczenie, a ma wobec wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju, mógł wskazać na jaki dług, dokonywana wpłata ma zostać zaliczona. Przy czym, nawet w razie wskazania długu, który ma zostać rozliczony, wierzyciel może wpłatę przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne (art. 451§1 k.c.) W braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego (art. 451§3 k.c.). W realiach nin. sprawy, Spółka dokonując wpłaty w lipcu 2015r., wskazała w tytule, że ma ona zostać zaliczona na poczet wezwania do zapłaty, w którym Gmina wzywała do uregulowania zobowiązania z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste za rok 2013, 2014, 2015r. Zatem Gmina była uprawniona do tego, by dokonaną wpłatę rozliczyć w sposób, na jaki wskazała w toku sprawy. Powódka wpłatę z lipca 2015r. w pierwszej kolejności zaliczyła na: - poczet odsetek za opóźnienie od opłaty za rok 2013, - opłatę za ten rok, - odsetki za opóźnienie od opłaty za rok 2014 i opłatę za ten rok. Pozostałą część zaliczyła na odsetki za opóźnienie za rok 2015r. i część opłaty za 2015r. W ten sam sposób rozliczyła wpłatę z listopada 2015r., czyli w pierwszej kolejności pokryła ona odsetki za opóźnienie od niezapłaconej w pełnej wysokości opłaty za rok 2015, a pozostała część zaliczona została na poczet tej opłaty.

Odsetki za rok 2013r i 2014r. wynosiły po 3.502,37 zł, bowiem należne były od kwoty 81.114,59 zł tj. brakującej części opłaty, za okres od 6 stycznia 2015r. do dnia 20.07.2015r. włącznie. Zatem wpłata Spółki została zaliczona na poczet: opłaty za 2013 r i odsetek należnych za ten rok (81.114,59 zł i 3.502,37 zł), opłaty za 2014 r i odsetek należnych za ten rok (81.114,59 zł i 3.502,37 zł) w sumie 169.233,92 zł.

Pozostała część z tej kwoty tj. 74.109,88 zł (243.343,80 zł -169.233,92 zł) zaliczona została przez Gminę na poczet odsetek ustawowych należnych od opłaty za rok 2015r. oraz część należności głównej za ten rok. Odsetki od opłaty za 2015r. należały się Gminie za okres od 01.04.2015r do dnia 20.07.2015r., od kwoty 81.114,59 zł, czyli w kwocie 1.973,42 zł. Zatem, po zaliczeniu pozostałej po rozliczeniu rok 2013 i 2014r. części wpłaty (74.109,88 zł) na odsetki od opłaty za 2015r. w kwocie 1.973,42 zł, pozostała kwota 72.136,46 zł (74.109,88 – 1.973,42) zaliczona została na

część opłaty za rok 2015. W dniu 20.07.2015r. niespłaconą pozostawała więc opłata za rok 2015r. w kwocie 8.978,13 zł (81.114,59-72.136,46).

Kolejna wpłata Spółki na poczet rozliczeń z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste z Gminą, miała miejsce w dniu 2 listopada 2015r. w kwocie 8.320,36 zł. Z tej kwoty Gmina zaliczyła jej części na poczet odsetek za opóźnienie od kwoty 8.978,13 zł – czyli od niespłaconej części opłaty za rok 2015r, które za okres od dnia 21.07.2015r. do dnia 2.11.2015r. wyniosły 206,62 zł. Pozostała część wpłaty pokryła kwotę kapitału do kwoty 8.113,74 zł (8.320,36 zł wpłat – 206,62 zł odsetki). Zatem niespłaconą na dzień 2.11.2015r. pozostała zasądzona w wyroku, w pkt. 1, kwota 864,39 zł (8.978,13 -8.113,74), która należna była Gminie na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy w zw. z jej art. art. 72 ust. 1.

Skoro po rozliczeniu wpłaty z dnia 2.11.2015r. pozostała niespłacona należność główna za rok 2015r. w kwocie 864,39 zł, to Gminie, na podstawie art. 481 k.c. należały się od dnia 3.11.2015r. także odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty, o czym Sąd orzekł również w pkt. I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. art. 100 k.p.c. Żądanie powódki zostało uwzględnione w nieznaczej wysokości, w nieco ponad 3%. Dlatego Sąd uznał, że w nin. postępowaniu zachodzi określona w art. 100 k.p.c. sytuacja, która pozwalała na obciążenie powódki całością kosztów procesu. Pozwana uległa powódce w nieznaczej części. Rozstrzygnięcie takie uzasadnione jest nie tylko z uwagi na porównanie wartości zasądzonej w wyroku, z tą zgłoszoną w pozwie, ale także ze względu na uznanie zasadności stanowiska strony pozwanej, którego ocena determinowała tę wysokość. Sąd bowiem uznał zasadność twierdzeń pozwanej co do tego, że formalne zakończenie postępowań sądowych, nie może wpływać na skutek wstrzymania wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty uzupełniającej, do chwili zakończenia postępowania przed SKO.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

–(...)

–(...)

3. (...)